

[Holger K. Nielsen]

ynge landmænd må få en mærkelig smag i munden, når de sammenligner de gyldne løfter med deres nuværende problemer, specielt den rentebyrde, der i høj grad har sammenhæng med EF-medlemskabet. Vi oplever, hvordan EF på irriterende vis blander sig i den danske dagligdag, som vi har set det med EF-Kommissionens forsøg på indblanding i den danske filmlovgivning, som vi har set det her for nylig i sagen om UHT-mælken, hvor en trussel om retssag ved EF-domstolen fra supermarkeds kæden ALDI har fået den danske regering til at renoncere på kravet om frisk mælk. Jeg vil godt henlede folketingets opmærksomhed på den henvendelse, alle medlemmer i dag har fået fra Forbrugerrådet vedrørende UHT-mælken.

Tilsvarende kan vi se, at EF ikke er det samme i dag, som det var i 1972, og at vel både tilhængere og modstandere fejlbedømte den udvikling, Fællesskabet ville tage. En række af de områder, man havde regnet med ville udvikle sig, har faktisk ikke udviklet sig i større omfang, mens andre områder har udviklet sig langt voldsommere, end vi forestillede os i 1972. Det gælder specielt det politiske samarbejde, som blev underbetonet af tilhængerne i 1972, men som har udviklet sig langt kraftigere, end vi havde forestillet os, således at det i dag vel nærmest overskygger det økonomiske samarbejde. Vi ser en klar udvikling mod en integrering af det politiske samarbejde i det økonomiske under Romtraktaten, således som det fremgår af Londonerklæringen fra oktober sidste år og sanktionspolitikken fra dette forår, og der forsøges i samme åndedræt gennempresset nye områder som uddannelsespolitik og kulturpolitik i samarbejdet, og i Kommissionen florerer der tanker om militærpolitik.

Der kan gisnes om årsagerne til denne udvikling, hvor det politiske opprioriteres, men en af dem er utvivlsomt en vis træghed i den økonomiske integration, herunder krisen i den fælles landbrugspolitik og den evige strid om bidragene til budgettet. Vanskelighederne i det økonomiske samarbejde har dels baggrund i den økonomiske krise, dels baggrund i de store økonomiske og strukturelle forskelle, der gør sig gældende mellem EF-landene. Hvor EF i 1960'erne var en samling relativt homogene lande, gør der sig her i 1980'erne større forskelle gældende, hvilket

yderligere accentueres, hvis Spanien og Portugal optages.

Jeg tror, at vi snart står ved en korsvej i det økonomiske samarbejde. Enten tager vi skridtet fuldt ud i form af opbygning af nye politikker, som hr. Christophersen så gerne ønskede det, det vil sige overførsel af flere ressourcer til Fællesskabet, overførsel af mere kompetence til Kommissionen, altså et stort skridt i retning af en politisk-økonomisk union med alt, hvad det indebærer. Det er en retning, vi på det bestemteste må fraråde. Eller man finder et mere realistisk niveau for samarbejdet, det vil sige en opløbning af den nuværende struktur, så man får et rent mellemstatsligt samarbejde, hvor samarbejdet kan differentieres fra område til område, altså et Europa à la carte, som det er blevet kaldt, og som også flere socialdemokrater har plæderet for.

Denne problemstilling og de andre vanskeligheder i det økonomiske samarbejde kunne det være interessant at få regeringens mening om, men det får vi desværre ikke i redegørelsen.

Det er naturligvis sympatisk, at det danske formandskab vil gøre bekæmpelsen af arbejdsløsheden til den vigtigste målsætning, men det er en smule uklart, hvordan eksempelvis EF-Kommissionen skal indpasses. Det er helt sikkert ikke i overensstemmelse med flertallet i den danske befolkning, at EF-Kommissionen skal have overdraget direkte kompetence vedrørende den økonomiske politik her i Danmark. Jeg fornemmer selv, at regeringen helst ser, at Kommissionen får en relativt lille rolle, men den er på den anden side tiltænkt en rolle i den fælles økonomiske politik, der er lagt op til. Jeg vil gerne have en helt præcis tilkendegivelse om, hvorvidt det danske formandskab forestiller sig, at Kommissionen skal have en væsentlig og styrket rolle i den arbejdsløshedsbekæmpende politik, man ønsker at EF skal føre. Og når der tales om, at en ungdomsgarantiordning kan suppleres med EF-skridt, så vil jeg godt have konkretiseret, hvad man mener hermed.

Redegørelsen nævner, at der må ske en forbedring af EMSen, men hvad betyder det? Ligger der heri en accept af forbuddet mod det danske devalueringsforsøg i februar 1982? Vil man satse på overgang til anden fase af EMSen? Der har været tale om at